

MAJLA SÁNDOR

A SZAVAK PÍRJA

VERSEK

**KRITERION KÖNYVKIADÓ
BUKAREST 1990**

SZERKESZTŐ BIZOTTSÁG

BAJOR ANDOR

EGYED PÉTER

(felelős szerkesztő)

KÁNTOR LAJOS

MARKÓ BÉLA

SZILÁGYI ISTVÁN

ISBN 973 26 0116 7

HIVATKOZÁSOK

Veled beszélek kihűlt tegnapjaink
bronzkarikái között egy mosatlan
arcú hajnalon mikor már nem lehet
kopogni párnás szemek fáradt
éjszakáinál
nézd csak milyen csodálatos
az idő kezében felejtett
csontig égett alkonyat
mintha tetteink világítanának
mintha tegnapot jósolna
máglyányi tenyerünk
nézd ahogy elmennek egymás mellett
a cipők
mintha nem is emberek lépkednének
s ahogy egyre sötétedik betegségre
életre halálra szemfogyatkozásra
hivatkozva bezárjuk magunk
a hitetlenségbe

megroggyan az asztal
roskad a kő házunk alatt
ásatlan marad ismét az utcaárok
amíg ölelkezünk minden más elmarad

öreg vagy már tükröd fintorog
ha magadba nézel
visszatekintő tenyered vak ürességben
keres
közben rőt ősz lett
hétköznappokká gyűrődtek
kikeményített ünnepeim

mindenből csak te hiányzol
vagy mindenből én hiányzom
veled beszélek
bár összegyűjtenéd
amit szétdobáltam én

TÖRTÉNELMI SÉTA

a harcok
vesztesei
átsétálnak
a holnapba
nyakukon
cipelve
a lánc-alázatot

a harcok
vesztesei
átsétálnak
a történelembe

mögöttük ballagnak
lehajtott fejű
pompájukban reszketve
a győztesek

A CSÓK

„Ha a világnak nem tetszik, hogy annyit beszélek magamról, nekem meg az nem tetszik, hogy a világ még csak nem is gondol magára...” (Michel de Montaigne)

Hát igen:

ott voltunk mind a tarka had
éreztek ránk is jel tapad
lelkünk is sztigmált férgesek
jóllakottak és éhesek
voltunk mi százak milliók
mindent szétzúzók s ballagók
ingünkre gyűlt a tarka hab
míg néztük mennyi hajba kap
csak semmiért és mindenért
mindenki bort búzát remélt
s nem kaptunk mást csak szürke sót
elvertünk minden búcsúzó
sírtunk és téptük rongy-ruhánk
végül csak csókkal búcsúzánk

KERESŐ

És ismét:
a századik
az ezredik monológ
ki van a túloldalon
most épp te vagy
jókedvvel vagy szomorún
játékban bizakodón
most éppen te vagy
aki hozzám tartozol
akinek csalódnia lehet
és kell
mert mást akarsz
és másra vársz

ez a vers is becsapott
megcsalt bevágod valahová
vagy elteszed
és kimégy gombát
gyűjteni
vagy képeslapot
olvasol levelet írsz
kedvesednek
ölelkezel elhagysz
valakit

a ki-tudja-hányadik
monológ
taps csend fintorok
csak tudnám
ki van a túloldalon

LÉPÉSEK

NYITÁNY

Fülünkben cseng a Csók-szimfónia ---
új üzletünk – a régi nyitva van ---
fejünk fölött már csend a glória ---
repedt a nyelvünk vágyunk tárgyaltan

AZ ELSŐ LÉPÉS

(Kedves! Pálpataka és New York között nincs különbség. Ha mégis van, akkor az eltörpül 197... egyik késő őszi gondolatom mellett. A NAGY NYÁRFÁK alatt ültem első fizetésem mámorában, és arra gondoltam, hogy 198... egyik téli délelőttjén, a világ valamelyik, éppen ennek tervezett pontján találkozom veled. Szép, érdekes találkozást eszeltem ki, szenzációsat, mint amikor üstökös jelenik meg. Bekormozott szemmel állunk majd egymás előtt, hogy az mc^2 első hatása alatt önfogyatkozásunk megmérhessük.

Kedves, így kezdődött, és állításod, miszerint nem hiszek a kézben, a kéz erejében, nem igaz. Azt hiszem, imádni tudnám a kezet, de nem azt, ami üt, pofoz, rombol. Valami egészen másfajta erőre gondolok, olyanra, mint amikor meg kell fognom a te kezed, ha megérkezel. Olyan erő ez, hogy akkor éppen képtelen leszek mást tenni.

Látod, Kedves, így várlak, és 197... késő ősze, meg 198... egyik téli délelőttje között züllöngve, azt sem tudom, VAGY-E?!)

Harmat nyár fű tél
felsorolása az életnek

Az első lépés anyád karjáról
végtelen közutak szétdobálva
a veritékes zónában

csillogó homlokok
magunkból kitört ablakok
sorban a kocsmák
koccintgatnak az üres poharak
boszorkányszombat volt odabenn
mindenem ott maradt
kiállok uram – – –
jöhetsz

A MÁSODIK LÉPÉS

(Kedves, biztos vagyok abban, hogy a szavak rád-
találnak. Ha egyszer majd úgy érzed, menned kell
valahová, mert várnak, akkor gyorsan, minden fel-
készülés nélkül indulj el. Nem kell keresned a he-
lyet. Az a hely éppen ott van, ahol én akkor leszek.
Ösztönöd majd elvezet hozzám, de akarva, vagy aka-
ratlan felejtse otthon tegnapjaid. Mi majd újakat
lopdosunk össze a jövőtől. Szebbeket, csúnyábbakat,
nem tudom, de egy bizonyos: kuszábbakat.)

A NAGY HEGYEN túl
kikiáltották a köztársaságot.
Az emberek lemondtak vallásukról,
és közadakozásból köztársaságiak lettek.

csak a halottak szétmálló inge-kabátja
ne zaklatná a mindig éjjel virrasztókat
hány kabát hány ing mennyi bőr van még
a bevallod-e igenjéig csak választanod kell
a ...törés igekötői közül
nincsenek halottaink
csak élő emlékrengetegünk van

az zsong körül a keréknyikorgásnyi
tavaszban az emlékezés
nagypénteki szegecselésében

szétmállanak a kőarcok
s a Kincses Birodalom rabjai
eladják gyermekeik – – – –
jövőjükkel szurony-szemben
málészájú
géppuskás janicsárok

A HARMADIK LÉPÉS

(In memoriam Szilágyi Domokos és Hervay Gizella)

(Kedves, már közeleg a mi időnk. Már kereslek; éjszakákat és nappalokat forgatok fel, hogy megtaláljalak, de lábnyomaid nem követnek téged. Jól látszanak a HOMLOKON, de se irány, se irányítás: eltévedtek. Így, utánad kutatva, lettem nyomodban út a kiaszott ég alatt, felmárták ajkam a szavak, és szomjazom. A víz, a víz, amit majd te nyújtasz felém, hogy követnem téged erőm legyen.

Tudod, Kedves, véred látszik; kiült hallgatózni az idő viszonyíthatatlan ablakába. Tömbházak alatt penészszé rettent a gyönyör, amit nagy áron vettünk holnap, vagy holnapután – – – a kölcsönzöből.)

Harmat nyár fű tél
felsorolása az életnek

a vers a vers a szó
mondá a költő
mondá Domokos
város váron
a világon – – – halálig
tartó csendben
idézzünk zsoltárokat

dobáljunk dallamos
altató alliterációkat
a hajnali haldokló holdra

mondá a költő
mondá Domokos
a világon
város váron – – – oh, my god my god
thy kingdom come*

az ecetet nem kértem csak adták
és engem ne szeressetek
mert úgyse mienk a mennyek
országá – – – (Ez volt az utolsó lépés, Kedves. Ma.
198... ama téli délelőttjén, a költő megjelenik a füg-
göny előtt, és meghajol. Az üres nézőtér lélegzet-
visszafojtva, várakozón rámered. Ekkor a költő szo-
morú arccal, hátrakulcsolt, remegő kezekkel, mély,
szinte bariton hangon bejelenti: „Kedves Nézőtér...
ma van az a nap, *végre* érkezett a pillanat, amikor
a sok évvel jelenünk előtt megjósolt előadás
. elmarad.”
Felzúg a taps, tombolás, virágok, kalapok, pezsgő, és
ekkor a költő, minden addigit meghazudtolva, a
mennyezet felé ballagón, dúdolni kezd:

my god
when your kingdom comes
don't be busy
I will wait for you
with my Gizi**

* óh uram uram

jöjjön el a te országod

** (tükörfordításban) uram

mikor országod eljön

foglalt ne légy

várni fogok rád

Gizimmel én

A POSTÁS

Miután széthordta a leveleket
és az újságokat azt a nőt
aki a Domb utca harmincban
lakott és tegnap elköltözött
sajátos és csak számára
érthető jelekkel felrajzolta
a szemközti falra hogy mikor
arra jár legyen amiért
a kocsik fölött átnéznie

„... MINT TENMAGADAT!”

Üdvözlöm a jelenlevőket
és bejelentem
hogy minden tervezett dolog
a szokásos kifogások
felsorolása nélkül elmarad
mert magamba vonulván
minden felebarátom
szeretni fogom

HAIKU-SOR

(a tenger nyugalma)

Keressük meg a
tengert, mikor csendes, mert
vize nyugalom,

de ne zavarjuk
meg fekete szelekkel,
ne bősziítsuk fel,

meg ne csapkodjuk.
Caligula-kezekkel
ne ostorozzuk.

NÉGY HAIKU

I

Felnőni látott
a pihenő századvég.
Meghalni lát-e?

II

Tovabillentél.
Nektárkönyyesen feléd
hajolt egy virág.

III

Az égre néztél,
s gyönyörében könnyezett
a vén Szürkeség

IV

Miattad, érted
kegyelem, harag, öröm,
virág voltam én.

A TITOK

Az élet narkózisa
a hangok tiszta csengése
megadatott
és süllyedő hajóin
még eljut hozzátok
a rakomány

a kinyitott égben szüzek
rittyentenek lovaiknak
béklyózott varjak
kidőlt kopjafákon
zúzmarás lábak (in memoriam:
a színészt szél lóbálja
tapsol a felragyogó Nap
a fára emelt magasságnak
végső szereped a halál

színpaddá lényegült az erdő
fagyott csepegés a levegőben)

az élet narkózisa ez az utolsó
a hangok tiszta csengése
megadatott
elcsodálkoznak csukott
keblű nagyanyáink
s ahogy kígyózik kamrák
felé a csend
szájra tapasztott kézzel
rettegve mesélik el

QUIJOTE BIZTATÁSA

Ne tántorítsák álmodat
ragyás, göcsörtös várurak.
Erőt a szívnek úgyse ad
helóta fej, se hódolat.
Mert nem lehet, és nem szabad
a földre rognod súly alatt;
se szenny, se vér, se áldozat
ne tántorítsa álmodat.

Mit ér a kard, a pengeél,
ha rettegésre ébredél?
Amíg előtted szélkar él,
se mást, se téged nem kímél,
s meddő lesz, balga, vén a cél,
ha gyávaságod égiség.
Inad ha reszketésre kél,
mit ér a kard, a pengeél?

BOHÓCOK KÓRUSDALA

Bűneink kivándoroltak,
csak csend maradt otthonunkban.
Halott marionettek közt
állunk a puszta akolban.

Se farkas, se bárány, csak mi,
magunkbaroskadt életek.
Nézzük, és csak újranézzük
az öregedő képeket.

A függöny gördülésre kész,
s nem tudhatjuk, fel- vagy lemegy.
Hajnal van és elfeledtük,
hogyan merre van nyugat, kelet.

Refr:

Csak csend maradt otthonunkban,
magunkbaroskadt életek.
Hajnal van, és elfeledtük,
hogyan milyen volt, az életet.

AZ ELSŐ HANG, MINT FÚRIA

. amitől már nem menekülhetsz
. . . . tiszta agy . . .
. . . . reggeli eufória ott cseng benned
dolgozol menekülsz futsz . . . loholsz
. . . . ott cseng benned
este csendre vágyva lefeküdvén
ott cseng benned az első hang
. . . . egyetlenként
. megnevezhetetlenül
akaratosan

KÉPEK PAPÍRKERETBEN

1. PROLÓGUS

a tükör előtt
az immár kisimíthatatlan
valóság
nem magad vagy
a világot képviseled
mindennemű választás nélkül

a tükör előtt
a kijavíthatatlan
rosszul összerakott
intarzia
védtelen vagy
fegyvered vérted

csak jövőbe szegezett
homlokod lehet

a tükör előtt
összebogozódott holnapok

2. DEUS EX MACHINA

a főtéren könyveket lóbál a tér
hátán mikulás-szatyor
kilógnak belőle a fák

a főtéren
valahol a színház és a pék
üzlete között
szemben az új szoborral
álló lovasok feltúrt ingujjal
indulóban sok irányba
kezükben a maradék
elosztott disznófősját

egy háromemeletes ház
elgörbült csatornája
hátról üvölt a szél

3. A KEDVES SZEME

világra vigyázó
villanykörte virraszt
karnyira kezeket
kísért a kapcsoló

hajnal van a sarokban ébred a szenny
az eső vad szonettet ír a porba
korom-hajadon a fény virágai
szemed rímei tenyeredbe hullva

4. AZ ÜNNEP

hajlong a szél
vérző fák
az útszegélyen
züllött hétköznapok
tátott szájjal
a fehéringes
Karácsony körül
csonthomlokon
szétrugdált
hangyaboly
kígyók szájától
szájig
tejre várva
mindenütt

5. FÉLELEM

vérengző sárga téгла zuhan
a barázdátlan agyvelő felé

egy sárga gondolat

AZ ÍRÓGÉP ÁTVÁLTOZÁSA

Felkelsz reggel
vagy már hajnalban
ahogy néha szoktál

— — — — —
tűz van — — — gondolod
vagy lovak jönnek
mint a vonatok

— — — — —
papírt fűzöl
az írógépbe
s amint a
billentyűkhöz érsz
felcsendül
egy C-dúr akkord

A VERS

(Béluka fabula rasa című versére)

vegyétek
és
olvassátok

ez
itt
a
vers
előttetek
— — — acélba
csomagolva — — —

AZ UTOLSÓ BÁRÁNY

Ha mi magunk nem is
de a farkas és piroska
elnyerték az öröklétet
mondja bárány
farkas-szavakkal
és hogy emlékszik – – –
a...-i bábszínház
beszüntetése előtti
utolsó előadásán
az egyetlen bárányka
aki angol-mód konzervatív
szülei jóvoltából
még beszélte
a bégető nyelvet
a NAMOSTMEGESZLEK-re
felkiáltott:
NE SZARJ BE PIROSKA
RÚGD TÖKÖN
ATTÓL MEGDÖGLIK

MEDITÁCIÓK (találkozások önmagammal)

1. AZ IZMOSAK

veletek megyek én is
mondta a vézna srác
jó felelte a főnök
s unalmasan kiköpött

2. CÉHTÁBLA

itt élek – – – –
szerelemmester
ördögcimbora – – –
tányéromba zuhan
az éhség

3. AJTÓMRA ÖRÖK CÉDULÁNAK

szá-nak

a zene halk
ha belépsz
ne ébredj rám
valamit hagytam
az asztalon
könyveim között
ha keresnél mégis
ha minden megkötött
és meg nem kötött
szerződésünk ellenére

is hiányzom neked
elindulhatsz
mindig-várákozó
önmagadhoz
ahol egy halkuló
zongoraakkordban
ünneplő kíséretünkkel
fehérben
feketében
ballagunk

4. AKVARELL

élet
kenyéren átvirrasztott

5. SZONÁTA

kenyér nélkül kihevert
halál

szonáta

kék a hang is
mint a víz
a húrok
világúrbe
szöknek

kék a hang is
mint a víz

ABLAK A VÉGTELENBE

Zománc-szemek nélkül
nincs újjászületés.
Valami mindig kimarad
a mai napból;
holnapra, holnaputánra,
„felejtjük” az iszonyatot,
a bűnt, a hova-tartozást.

Ennyi maradt a vers:
ha már elkezdtek,
csak vége lehet,
s a lépés, a lépések
elmaradnak.

Pusztul minden, de neszünk,
kézjegyünk megmaradhat,
és kár, fölösleges tömöríteni;
át kell lépni az ablakot.

ÁLARC

Itt vagy mellettem,
mondom, és itt vagyok én is.
Fogod a kezem,
mondom, és fogom a tied én is.
Ölelsz,
mondom, és én is öllelek.
Mosolyogsz,
mondom, s magam is azt teszem,
mikor hazudok.

MEGÉRED MÉG...

Magéred, hogy szeretni fognak,
barátod jajongva megpofoz,
s ha csendet akarsz, magadra hagy.

új anyád lesz féltőbb ragyogóbb
s apát találsz mert az sose volt
kilépsz az útra üdvözölnek
és bűneidről nem beszélnek
ha részegen bandukolsz haza
hogy legyen másnak is igaza
segítenek hogy el ne ess

Magéred, hogy szeretni fognak,
őriznek, mint mutogathatót,
nem leszel fattyú, se mostoha.
Magéred, aj, szeretni fognak,
s attól már nem szabadulsz soha.

AMI MEGMARADT

I

Még megvannak a napok
amelyeket születéstől halálig
tartogatunk
kivétel nélkül meghalt a többi

időnként leperegnek arcunkról
a százados verítékcseppek

s tisztára mossák
mocskos ingünk amit már
nem vethetünk le soha

II

Noé partokról álmódott
s mi örültünk hogy ismét van
mentségünk a halál ellen
pedig csak víz volt
s özönlött bárka nélkül
az ének
ahogy hajnalba szorultak
a csillagok özönlött áradt
de ide soha nem ért
csak az integetés
fellőttük rakétáink
a galamb riadtan elrepült
s nem maradt más — — —
a víz

BALLADA

Csontkarika
csontkovács
hol kopog
a kalapács
csontkarika
csontszerető
mit keres itt

a kesergő
meg se élet
meg se halál
sírjon az
ki reám talál

sírjon az
ki engem szeret
sírjon ki
mindenkit temet
csontkarika
csontszerető
minek ide
a kesergő
gyufa se
a sírás ára
úgyis minden
magunk kára

elfogynak az
ölelések
elbutulnak
minden kések
csontkarika
csontszerető
adassék meg
a kesergő
tavaszodik
fehér fűvön
vére folyik
kemény kövön

NÉMA MADARAK SZERELME

Te, ki mindenkit vigasztalsz,
mondd, ki lep meg vigasszal?
Ki vár úgy, hogy szeressed is;
mondd, ha mennél, ki marasztal?

...

Szájtól szájig a csók,
kéztől kézig az ölelés...
hát... ez lett a szerelem.

Kilépsz magadból és elindulsz. Csak úgy, mintha sétálni mennének a lányok. Korzózik az elméd, balagnak a gondolatok. Felnezel: az ablaküvegen egy agyonnyomott légy undok maradványai. Visszahúzatná tekinteted, de nem adatik meg ez neked. Kinn és benn csak hömpölygő köd. Mintha álom lenne, úgy váltják egymást a belső tájak, a külsők emlékei. Kell valahol lennie egy helynek, a gondolatok legmélyén, a szeretet zsinagógájában, ahol nem az idealizált, csak a rációkívánta békesség lakozik. Csend van. Olyan, mintha kiránduláson lennél szeretett barátaiddal. Szalonnát pirítotok a nosztalgia parazsai fölött, és közben a szidnivalót szidjátok. Csendben, ki-ki magában, állati egyszerűséggel. Szidtok, de toleranciát éreztek: szeretnétek megbocsájtani mindenkinek.

Csendben és bizalomban, akár a föld,
mint az útrakész madarak ősszel,

mint akin emberek ostora csattan,
mint kiról kint kaparnak késsel,
mint kivel az együttlét bonthatatlan,
mint aki zajban szólni merészel,
mint kitől (bármit is) örülj, ha kaptad.

Szájtól szájig a csók

kék szemed
nyári ég-kék szemed
patakvíz-tiszta-kék szemed
tisztaság-tiszta kék szemed
ne fordítsd el

maradj csendben
maradj nagy nyugtató csendben
barátságot kötő élet-csendben
téli meleg szoba-csendben
búcsúzkodó síró anya-csendben
maradj apokalipszis utáni csendben
és figyeld:
egymásnak otthona lettünk
és
repülünk
hatalmas őszi robaj-repüléssel
tavalyi megmaradt madárrajrepüléssel
átok-igaz véres repüléssel magunk felé
magunktól el bűnös repüléssel első igaz
ágy-repüléssel mint inget ölelést cserélő
repüléssel akár a gondok búsongó repüléssel
farsang-vigasz öröm-repüléssel remegő
jövőt nemző test-repüléssel soha-meg-nem-
termékenyíthető ágyék-repüléssel
ittmaradó repüléssel elvándorló repüléssel

szobába zárt egyedüllét-repüléssel
szerelmek után futkosó remény-repüléssel
rettegő repüléssel fájdalom-repüléssel
ledőlt ledöntött kerítés-repüléssel
falakat egymás közé is falakat építő
vagy így vagy úgy elváló vég-repüléssel

kéztől kézig az ölelés...

ruháink száradnak
porhanyós szétmálló napsugarak
totemek felőli szél
testünkben a vágy
váltóárama:
„sweet juices of love”.

hát... ez lett a szerelem.

A HASADÁS RONDÓI

I

Öreg vagy, tested roskatag,
borzadva nézem ráncait,
de borzadok, ha nem vagy itt.
Ölednek meddő háza van,
jövőtelen, haszontalan...
élhetjük görcs-áldásait –
öreg vagy tested roskatag.
Szerelmünk csent és zajtalan,
felár a csókunk reggelig.
Ölelj, és – bármiként telik –,
ajtónk, ha van s míg nyitva van,
mi baj, ha ősz vagy s roskatag?

II

A csend már csak, mi nyugtot ad;
belső világom vétke ez,
és bennem kettős jövőt nemz:
félek, ha hallom hangodat,
s testedre vágyom untalan.
Veled legyek, vagy nélküled:
a csend már csak, mi nyugtot ad.

A pillanat kettészakad,
nem nő s nem csökken érdemed :
ez itt a test, ölelheted,
s bár légy szelíd, vagy durva, vad,
a csend már csak, mi nyugtot ad.

. . .

Még egy valaki tüzek vizek
még egy valaki csendek zajok
sár mállik rólad ágyakba bújtál
sose mondhattad „Nézd, ez én vagyok.”

még egyszer s végleg eljátszani
az egyetlen mi nem volt soha
s csupasz emlékedre feltűzetik
a Keresők Lovagja Csillaga.

. . .

rázza magát a
táncparkett
kezdet óta
táncban ég

megbokrosodott
szabadság
felajzott hajba-
dobott kéz-indulatok

örökkétartó
egymásba olvadt
tavaszok

ránkdől a világ
tengelyünk körül
csodálkoznak az istenek

néma totyogó táncba
kezdünk hangtalan
mosolyog a sötétből
kilépő hajnal

úgy tudta
a madarak csapongó
béklyózatlan vad
táncra születtek

A GYÖNGYHALÁSZ ÉNEKE

Mindig reggel van bennem,
mindig újba ébred az esti én.
Indulás hát, élesre töltött lélekkel
a felségvizeket vigyázó partok felé.

E fenséges fennsík a tenger alatt,
ahol vízihálót szőnek a vízipókok...
e fenséges fennsík a tenger s ég között,
ahol élek, hogy megtaláljam a gyöngyömet.
A víz alatt.
A víz fölött.

Reggel van ismét. Átlépni a partokat.
Magasságból mélybe hullni,
mélyből bújni magasságba,
keresni az egyetlent,
a kegyetlen hullámok,
a kecsegtető vágyak ritmusára,
keresni az egyetlent,
a (talán) nem is létezőt.

EPILOGUSOK

I

az értelemé:

Hó hullhat, nem fontos. Vágyunk háza megéghet,
bármid veszne el, engedd! Nincs örök érdem.
Egyszer úgyis költözöl, és mindent, ami volt, hagysz

Az érzelemé:
...amit neked is
neked is mondhatok
tagadás Júdás-csók
rettegés nélkül:
élünk s ez most van
hát legfontosabb
amit elveszítünk

ÉS MÉG EGY RAZGLEDNICA

„nem tudok én meghalni se,
élni se nélküled immár.”

meghalni de élni még a versben
ahol más – ismeretlen számrendszerek
szerint kövülnek egybe a szavak –
ahol – egy formában egybeöntve –
megfér a fájdalom s a kék
és – valahol fenn a kulisszák fölött –
kicsit más égtáj fele önmagadtól
forognak az időtelen
várandós kockák

egy hang rezzenése
mikor megmozdul a gondolat
védd a tarkód a tarkódat
jó lesz még a vers-világ
meleg takarónak
jó lesz még a vers-világ...
a fák röhögve elvonulnak

s két hexameter között
a sok optimista vers
egyszer eszedbe juttatja a halált
és látod-hallod a káromkodó-kövér
pirossapkás mozdonyvezetőjét
a megtagadhatatlan létnek

VAKVÁGÁNY emberek VAKVÁGÁNY
s leszállsz mint a többi
Hugo feje két méteren felül
Paganini egy húron hegedül
Juliák és Céliák
megtébolyodott a világ

vakvágány mormogod
s ha már nem fordulhatsz vissza
elindulsz az ösvénytelen
kétségtelenül egyirányú sötétben
de szemedben – valahol mélyen
ahol mindennél fontosabb a hit –
megcsillantja a Nagy Gömbtükör
rejtett sugarait
(ilyenkor kellene valaki
aki belopózva kiemelje
a szurony-árnyékos éjszakából
borostás gondolataid
–kedvesem odakinn hó hull a szabadságra
–száradó ingedre eső permetez
mondd én uram mondd üzend meg
miféle élet ez
–kik harapták meg a szád
elsikerült szerelemben
–kik verték szét koponyád)

a tarkód védd a tarkódat
jó lesz még a vers-világ
puha takarónak

kedvesem itt sötét van
csak tapogatózni tudok utánad
menedék a vers mint minden
nem öröm és nem utálat
angyalok melleit simogatjuk
boszorkány testét ringatjuk
cédától cafatig járunk
otthoni csendért csorog a nyálunk
estétől reggelig szeretünk
rettegve harapjuk kenyerünk
álmunk nincs csak – akár az arcok –
visszatérnek a vonatállomások

mindig valami más új vonatállomás
gondolatlenyomat robogva visító vonat

INDULÓ

Elindult cserkész seregünk.
Előttünk nem látni semmit,
térdig a sárban lépkedünk,
s nem tudjuk, ki mit nyer, veszít.

Halihó herceg, a nyájas,
lelógó szájjal undorog,
Csendesen Csábító úrral
ballag, és kezükben dorong.

Időnként gyilkost kiáltunk
s elverünk egy-egy tegnapot;
hogyan nem kell egy se – ronda mind –,
a jövőnek tartogatott.

És esni kezd idegenül,
tenyerünkbe hull az idő...
az elme frissen felderül,
ereinkben gyűl az erő.
Halihó – s Csendes uraim!
Most minden áttekinthető.

A CSEND SZÉKÉBEN

1

Az egész zenekar: Tombol a zene, hasogat. A nagydobok, a bőgők dermesztenek. A fuvola... aztán minden széthull darabokra. Ülsz; belezavarodtál önmagadba, s az utak, mint radioaktív atomok, osztódnak előtted. Fordulsz jobbra, aztán balra, rád pillant a születés, néznek a kölyökkori pofonok, lányok intenek utánad, feléd, anyád, fiad, szeretőd, de a tegnapokkal nincs mit kezdeni. Megszámozhatók, történelemmé vedlettek, nem támaszkodhatsz rájuk, akár visszeres, öregedő lábaidra már.

Ülsz a zenében. Így, együtt, mintha modern festmény lennétek, vagy egy véletlenül kibökött, magányos verssor. Forogsz, forogsz és tisztulni vágyasz. Tisztulni vágytok. Meditáljon fölöttetek a következő pillanat, kereskedjék veletek. Egyszerre vagytok kép, zene, ember, szó, bennragadt, bennragasztott vagy kiördított. A világ vagytok, szoros a köteléketek. Elsza-

kíthatatlan. A nagyság képze. A hatalmasságé, az erőé, ami már végérvényesen megszilárdult bennetek. Paragrafusmentes, független minden előítélettől és meghunyászkodástól. Nincs megtorpanás, nem léteznek visszaút, csak a mindig-kettéoszló jövő, amiben bízni vagytok kötelesek. Lépni együtt a világgal a Kálvária- szimfónia, Kálvária-szimfóniátok megkomponálatlan, lehetőségteles ütemeire.

Hiányzik minden földi émelygés léptetek puha toppanásából, s mégis minden olyan mindennapi, hogy követni lehetne. Csak a zászlót kell előhúzni, a jövő zászlaját, valami szív- vagy gondolatalatti zugból és meglobogtatni a világ látószögében: MEGTEREMTETT A LEHETŐSÉG A VÁLASZTÁSRA.

Hiányzik minden földi émelygés, de mégis, minden égi és földi jó összekeveredetten; egy-egy akkord erejéig megtisztultan, örökkévalósággá göngyölödve az étellel, egy pillanatra elkapva a halhatatlan jelenlétet a dolgokban, kisimult homlokkal állhatsz magad elé: fegyvered, vérted, a magasztosság; Megállítod Velelencében a halált, Mária könnyei alatt ringatózol, véredben csattognak a billentyűk, agyadban rezonálnak a húrok, de tovább, tovább, az egész zenekar, együtt emelkedni az ódákkal, az öröm, a harc, a csend, az ölelkezés, a sebek, a munka, a halál, az eltört lábak, az iszonyat, a végtelenség ódájával; együtt a zenében, mintha modern festményen, mintha egy magányos verssorban, mintha az életben...

2

Hűvös ez az alkony, de egünk visszanező pírja holnapi meleget ígér. A szavak alkonya, a szavak pírja. A Csend Székében pihenve, mindig a következő felke-

lésre halasztom az utolsó egyenlet megoldását, az utolsó egyenlet legutolsó mozzanatát: felállítani a Falat, amin erről egyszerűen a mérték számrendszere szerint épülünk fel, és túl a semmi valószínűsége uralkodik.

Elősomfordálnak belőlem Prométheusz-csillagképeim. A lopott gyöngyök. A még meglévő lehetőségek. Időt, teret, anyagot, formát és formátlanságot, múltat és eljövendőt tartanak magukban ezek a félve és féltve ápolgatott, mindig gondolatközelben lévő csillagképek. Mindent megőriznek: születést, pofonokat, világfájdalmat, provinciális, kisebbségi, felsőbbrendű, kozmopolita vajúdasokat, ocsmány- és első-ízű szerelmet, mindent, mindent, csak a pillanatot nem, amikor a Kozmikus Szimfónia egyetlen hanggá lényegülve becsapódik az agyba, és égetni kezd. Sejteket rombol, üt, ver, szaggat. Megvörösödnek a szemgolyók, a kéz csak markolászik, valami dübörög benn, kitörni vágyik. Talán a hovatarozás, talán a Mit lehetne tenni? mennydörgései. És tovább tép, szaggat, de glóriát köröz fejed fölé: Megtisztaltál.

Ilyenkor kipukkannak a szenvedélyek, mint a vízből feltörő buborékok. A létezel, és a már-nem-vagy rulettjátékán a Nagy Fekete Tét áll előtted. Az utolsó pördítés. Forog, forog a tányér. Valahonnan előbújik az örökkévalóság. A tányér örökkön forog, és nem áll meg soha. Glóriád alatt minden más, minden egyéb valami örök-torkú pernye-ködbe vész, csak a valahonnani lélekmentő gondolat marad meg; ettől a szavak pírja. Ha megszólalsz, többé nem nyílnak ki a kapuk, felrobbannak a varázsszavak.

Benézni a világ főterére; egyetlen vágy, egyetlen menedék. Ellopni onnan valami lényegeset, amíg alszik, és a tűz biztonságáról álmodik a félig kovács,

félig isten gyengeség. Ellopni onnan valamit, ami örökre és végérvényesen a tietek lehet, de a világ főtere változatlan: üres. Fel nem épült, meg sem neveztetett, csak ott van, valahol egyenesen előre, a nyílt tekintet irányában, ahova mindig fáradtan, elgyötörve, lehajtott fejjel, lecsüngő, kézzé változott mellső lábakkal érkezem meg, nem találva sehol a felépítendő fal anyagát.

Csőd előtt a világfőtér, mindig utolsó pillanatában, örökösen kézenfogva az összeomlással, s az emberek életbe görnyedten, sóvárgó szemmel keresnek felfele...

Valami seszín jelenik meg, és legördül egy függöny: NE LÁSS!

3

A tavaszról, az ébredésről már annyi szemléltethetőt, annyi új rügy-levél-virágot összehordtunk, hogy belesötétedett minden. Úgy szerettünk, mint kis gyermekek, úgy emlékeztünk, mint meszes vénék, de mégis ősz lett, és szél fúj, és eső permetez. Már kinyújtotta nyelvét a legutolsó gomba is a világra. Ősz lett és mi elfeledtük a tavaszt és a nyarat. A krizantém és az őszirózsa már csak cammog, és hol vannak a tulipánok, mi lett a sárga nárciszokkal?

Nomeg a kölyökkori ébredések. Verne? Móra? A sok-sok kapitány? Aztán a mesék, a másodszoriak... a már megértettek, a még-meg-nem-értettek, a soha-meg-nem-érthetőek, amikor már nem csak három fia van az agg királynak, hanem a szavak íze a fontosabb... és a kötelező házi olvasmányok... Minden, minden, ami ide vezetett a Csend Székébe, annak ör-

jító kettősségébe, gondolatszaggató millióságába... hogy az idő nem visszafordíthatatlan, hogy összecsapunk mindent és megírjuk az Élet halálát, a Halál életét, és a Halál halálát, MINDENSÉG TRILÓGIÁJA felcímmel.

Kéküljenek csak, pukkadozzanak csak az Olümpuszon reggeli ambróziájuk és nektárjuk mellett. Csorogjon csak a nyáluk az egyszerűségért, az eggyé sűrített mindenség láttán. Tépjék csak hajukat dühükben, ha magára hagyták a Társak, és ellustálkodták kordában tartani...

Hűvös ez az alkony, de egünk visszanező pírja holnapi meleget ígér. A szavak alkonya, a szavak pírja. Felállok a Csend Székéből, és már-már holnapi magammal elindulok a Cédrusfa irányába. Társaim a Napraforgók és a Notre-Dame. Mellettünk-velünk, csevegve lezserül az Empire State Building és Silvette Kaszandré-arcképe. Apró isten-szobrocskák ugrálnak Szent György lova körül és utánunk folynak a freskók. Hátvédünk az absztrakt örökkévalóság keresetlen színei. Bábel-tornyát rakunk a Cédrusfa köré: látsszék meg hitünk, gyönyörű valamire vágyásunk, szemünk csillogása. Látsszék meg a határkő: itt indult meg újra az idő; előre és hátra, minden irányba. Bátrak, merészek vagyunk, csak legyenek kéznél mindig a félénkek, a feltartott kezűek, a menekülők.

Két ember halad el a Csend Széke mellett: két arc, két világ, külön csillagképekkel, magánzárkás gondolatokkal, a van és a nincs kegyetlenségével, a volt és a nem volt biztonságával, a lesz és a nem lesz lehetőségteljes reményével. Két arc, két maszk, két hatalmasság, ami lényegében fehér, barna, mesztic, fekete, északi, egyenlítői, déli is lehet, de tudjuk,

hogy csak hangok és formák vannak örökké változó rendetlenségben egymásra dobálva...

...és te ébredésedből nesztelenül osonsz a Csend Széke mögé, Te, aki leveszed a kínos glóriát... Te vagy, aki halálra sebzéd melleddel a zajba ébredőt. Menekíted a csendtől. Cigaretta, sört, magad ígéred inkább... A Határ, a Visszatérés, a Horgony vagy Te, aki már nem menekülhetsz, de menekíteni akarsz... Életet kellene kínálnom-adnom. Könnyű, lebegő életet. Lehajtott fejed magasságot érdemel. Diadalmenetet kellene megszavaztatnom az élet szenátusában neked.

Én legyek a Te örökre felszabadíthatatlan rabod, a barbárból rómaivá vedlett rabszolgád legyek Tenéked, aki velünk örökké élsz, és féltve szeretsz, és ez így legyen...

AMI LEHETNÉL

(Reminiszcencia)

Légy gyermek ki sír vagy kacag
vagy fákon lovagló suhanc
az légy aki rettenetet
nem érez bár már rettegett
légy ki lassan s mélyen felnő
vagy légy hahotákban élő
mindenkitől dédelgetett
légy ki félt s joggal félhetett

légy ismerős mindenkivel
vagy csodált s nem kívánt külön
vak légy aki átlát a ködön
érezd a kort rossz bőrödön
légy fájdalmas másnak téged
kérjenek s társad te kérjed
légy ki röhög az örökön
s mondhasd „más az én börtönöm”

ha mindez egyszerre nem lehetsz
– mert nem bírná el a test az agy –
(bár mindig derűs arcod látsszék)
bírd ki míg élsz hogy szomorú vagy

ARS VITAE

Lángra lobbannak könnyeid
hadd szálljon szerte a pernye
Földre terüljön heverve
visszafordulnak a vizek
hadd gyűljön tenger a hegyen
hajózzunk hegyi tengeren
nem lesz otthonod már sehol
csak botladozz önmagadban
hazád úgyis csak belül van
zaklatnak és rád támadnak
érkeznek álomban ébren
elibük állsz készenlétben

szemed elázik tönkremegy
szádban meghalnak a szavak
dobhártyád csattan elreped
kezed tűzbe teszed s elég
lábadnak eljár ad felét
csonkja lehetsz régi magadnak
belső képeid megmaradnak
és tudod nem végzed tiszta aggyal
ez ami sürget éjszaka nappal
élj kaviáron vagy tengődj haraszton
csak e gondolat míg vagy el ne hagyjon

A KÖR

Nem haragszom és
nem bánkódom ha elhagysz
és te se haragudj
ne bánkódj ha elhagylak
mert nem haragudtunk
és nem bánkódtunk amikor
egymásért
elhagytunk másokat

...FOGYATKOZÁS

Nagy vörös bulldózerek
és szelíd nyárfák
között állunk
kiterített lélekkel

hegyeink kilátszanak belőlünk
befoghatatlan zergéink
körülcikázzák csapongó tűzünk
a sasok lecsapóban villogó
szemekkel ránk visszanéznek
fölényesek és kérkedők
akár a halhatatlanok

nagy vörös bulldózerek
és szelíd nyárfák között
meztelen lélekkel állunk
éppen elmenőben

fodrozik bennünk a tenger
csapkod az óceán
vermes szemű cápák
tombolnak a hullámok alatt
azt hisszük nem történt semmi
de a nagy vörös bulldózerek
és a szelíd nyárfák harca közben
szemünkben elpusztultak
a csikóhalak

AZ ÉLET EMLÉKÉRE

még csak a napot kellene
szürkére festeni
árnyékok a város oldalán
leomlott tűzfalak
fölöttünk a csillagok
elaludt házak
lágymogató
az éjszakában
ahogy csak a szél
tud lágyan simogatni
amikor közeledbe ér
ilyenkor meghajolnak
a fák és félénk
szülésznők világra
segítik az emlékezést

elkésett tegnapok
homlokodon
föléd tartó ölelések

köröttünk bennünk
vesztegzár és nézzük
mozdulatlanul hogy
árnyékunk
az élet emlékére
a tűzfalomladékra ég

TRIPTICHON IGAZSÁGRA ÉS SZERELEMRE

I

Cipők
blúzok cipők
blúzok cipők köpenyek
a szerelem szétdobált
jelképei

szemedben kicsapódott
zongorahangok
sarokba zugba kerget
a fény
és fáj az agyvelő
hogy kérgesül

meglebben a szellem
gyenge fátyla
ládd gondolatunk
tisza és végtelen
csendbe takar
veled űz magányba
megosztott csendünk
így lesz fegyvertelen

arcunkon nyugodt a tenger
pihen a vér
de titkon bevetésre
készen állunk
tobzódó harcunk
semmit nem ér
ha elkallódhat
közös magányunk

II

Csak a gyermekkor
emlékrácsai mögött
vannak még
ilyen délutánok
játékmalom öröl
vágatnak falovak
megvédenek rejtnek
jót akaró falak

a legmagasztosabb
jelenés
az elmenők után
bólintó integetés
a szirti fák csendjébe
alkonyuló gondolat

havasi macskatalp
félénk szirmait
irigylik a metropoliszok
megáll a Trans World
expresszvonat
kisül és öngyilkos

lesz a rája
bányák mélyéből
felénk villantja
fényét a fekete szén
ha elpukkan
levegőbe írt versünk
az ölelés

III

Cipők
blúzok cipők
blúzok cipők köpenyek
az igazság levetkőzött
sallangjai

ó az igazság

az igazságban
nehezen találunk
otthonra
és otthonunkban
– ha megtaláltuk –
nevetségessé válunk

kiszolgáltatottakká

rejtekhelyünk a világ
csigabiga ének
játékmalom öröl
szavakat a kőből
szavakat a kőből...

két szobor
két gyöngyöző
önazonosság

szétdobált ruhák
tavaszi dombjai között
térdeplő istentagadásunkban
Felénk fordultak a napraforgók

BENNED MAGAMRA TALÁLOK

Megszeretem a szemedet;
harmatos bársony éjjelét,
pillái félénk ringását,
mélysége rám néző kegyét.

Megszeretem a két kezed,
ha tép, ha ringat, ha ölel;
ujjadban a lágy lüktetést,
finom rezzenéseivel.

A hangodat szeretem meg,
amikor kér vagy követel,
ha tőlem bántottan remeg,
vagy engem bántón csuklik el.

Megszeretem ifjúságod
zilált hajhullámzásait.
ha takarnak ős lepellel,
vagy szélbe intik vágyaid.

Akarásod szeretem meg,
csended hótakaró egét.
Nem lesz belőled már soha
énbennem semmiből elég.

Megszeretem gyengeséged:
szemedben a féltő harag
örömmé válik s végül
benned megszeretem magam.

Nézd, mindened megszerettem;
s ha konokságom megtagad,
meg kell szeretnem az űrt is,
amelyik utánad marad.

KÉRDÉSEK

1

ha szerelem
kék
– tiszta
érthető –
de milyen
ha
nem szerelem

2

mondjuk
– mint a gyermekek –
én magam vagyok
és te itt velem önmagad

játszodjuk el
? ha eljátszható
hogymi vagyunk

3

merre forduljak
hogya
vagy
és a
nem vagy
között
megtaláljalak

VERS HAVA

I

A nagy tarvágások idősza
a vajúdásoké
ismeretlen éghajlat
és nincs időjárás nem is volt soha
a csillagképek is csak képletesek
vannak de nincsenek

torok tüdő láb torok tüdő gyomor
ilyenkor a vers megismerhetetlen
havában kiirtják belőlünk
dédelgetett erdőinket
jönnek az ismeretlen de felismerhető
hullagyalázók és amputálják
a kétségbeesést feltrancsírozzák
az iszonyatot kasztrálják
a gondolatokat
és mindezt jajongás nélkül
nem csak kibírni
hanem megköszönni is

ilyenkor újhold vers telihold vers
jönnek a szavak
igazodnak
katonásak
tökéletesek
mert hisszük hogy azok lehetnek
aztán röhögnünk kell magunkon mert
megvilágosodik az elménk
hiszen ez csak a magzatvíz volt
hol van még ettől a lényeg

az első negyed
a második negyed versei
feszés vigyázzban a minket is
ostorozó szavak a lélek őrzésünkre
kiképezett kadétjai
hátra arc a recsegő vezényszavak
de nincs hátra arc
erre az örökösen trappoló pegazusra
nem adtak térít jegyet
erre csak oda-jegy kapható
vagy legfennebb odább

II

Két partról vigyáznak minket
a kísértések
akaratumk bölcs
bitorlói
itt-ott megvillannak
a narancsszagú örök évszakok
és mi képtelenek vagyunk
bármit is eldönteni
hát megsúgom előnyünk ez
előnyünk és hátrányunk
érezzünk csak hálát a szavakhoz
soha nem öregedő
de ragyogó ölelésű madonnáink iránt
mert jelen vannak bennünk
megvédenek valahányszor
lekaszabolnának az igék

ez a fülhallgató a fejről
letéphetetlen
mindig valami idegen mormolással
és az ismeretlen fókuszú
sziámi szemüveg amivel
visszafordíthatatlanul látunk
hát honnan ezek
és ki hagyta ránk örökségül
a vers havát
ki kért meg arra hogy
csillagképtelen egünk alatt álljunk
smink nélkül
több millió éves borostásan
fogyó és újrasarjadzó szavaink alatt
kétoldali kísértésben

türelmetlenek vagyunk nem?
és gyanakvók
aztán gyengék és védtelenek
mondanám rettegek

III

Elnevezzük hajnalnak a pillanatot
úgyis egy fárasztó oxidált
megfertőzött nappá válik
reggelből estébe nyugvó lesz
és végtelen mert a gondolat ezt kívánja
tehát hajnal van
vég nélkül változó hajnal fákkal
belső letarolt rengetegünk
megtartott fáival hogy bűnözhesünk
és bűnhődhesünk
gyümölcse miatt
és ez a moszkítóháló
hogy hiszünk valamiben ami nem engedi
közel lelkünk bőréhez a dögöket
csattognak piros fogakkal
mardosva a hálót
és nem lyuggathatják meg
frissen borotvált szellemünket

vágyakozók vagyunk igaz?
türelmetlenek és gyanakvók
újhold versek telihold szavak
vagy metaforák nélküli gondolatok
az utolsó negyedből
erőnk és gyengeségünk
ahogy várunk valakit és

és nem akarjuk várni ugyanakkor
otromba és csiszolt gyémánt
kitalációinkkal igen gyengék és
védtelenek vagyunk
rettegők és gyanakvók
de erre van magyarázat
fejünk fölött lesben lövésre készen áll
a Kaméleon

A KÖVETKEZŐ MONDAT

I

így kezdjük el egy tudatlan mert tudattalan írásjellel
és nem madarakkal még csak nem is virágokkal
jaj dehogy
öleléssel díszítjük ezt a szerencsés/szerencsétlen
sóvárgást
ami nem pillanat . ez a pont
ami nem madár
ami nem virág
ami nem ölelés és nem is kezdete a kikérdezhetetlennek
így kezdjük el gyanútlanul
leszállunk még egyszer a FÁRÓL
és egymás szívével pattintgatni kezdjük beígért
örömeinket
? és a meszelés
? bensőnk nagytakarítása megtörténik-e
? letörjük-e elszáradt ágainkat
a pontnak nem az a hivatása hogy befejezzen

egy mondatot hanem hogy elkezdjen egy másikat
a következőt

partir c'est mourir un peu
ezt írta Mózes Attila az *én, Dániel* előszavában
és a szavak igen a szavak amikor elmennek tőlünk
? akkor meghalnak
pedig kutya kötelességük szeretni minket
a pontnak – mondom – nem az a hivatása
hogy befejezzen egy mondatot
akkor a szavak – bár ránk visszanézve szégyent
éreznek

lesütött fejjel andalognak el – akkor
a szavak itt maradjanak közelünkben
partir nyet
mourir nyet még csak ne is szégyenkezzenek

. így ponttal kezdjük el a folytatást
a kiszámíthatatlanságot mindenféle kelléssel
még dísszel is ha kell
virág
madár
ölelés
későn megszólaló kakukkhangok nagyvárosok büszkén
épülő kariatidái a belső kietlenség könyvek
a tízezernyi elszívott cigaretta
csak így kapásból
semmi keresettség
egy ponttal a következő mondatért

II

igaz-e láttunk már életéért könyörgő ellenséget
görcsbe rándult
arc ruhán bőrön keresztül a szív felé kaparászó kéz té-
bolyban gyöngyöző szemgolyók bármitkérjenekmegteszem
lihegés

igaz-e láttunk MI már ilyet
és ha eléggé jóknak, vagy eléggé rosszaknak sikerült
lennünk
láthattunk még örömet kétségbeesést díszelgő vigyázzban
állást
lezser heverést talmi szellemünk fővenyén vonagló
semmit nem ígérő
újrakezdéseket
láthattunk mindent teljesen kitakarva
közszemlére kitéve mindent a maga csupasz vagy
lecsupaszított
igazságában
igazságaiban
A-vírusú igazság
ezt az A kategória gyakorolja
B-vírusú igazság
ezt a B kategória gyakorolja
a gonoszság legerősebb gyökerű
fája ha a szavak templomában a szavak papjai
kategorizálnak
csak úgy mintha gargarizálnának menta illatát
cseresznyeszár
illatát bőfögik a ventillátor irányába és a legbőkezűbb
adakozók felé fordulva fejük fölé emelik a kőtáblát
A LEGNAGYOBB GONOSZSÁGNAK LÉTJOGA VAN
elő a tükröt
a lelkiismeretet a bármilyent csak össze nem törhető
és megvizsgálni miként a bárány belső szerveit
hadd lám
métélytelen-e
igaz-e láttunk már életéért könyörgő ellenséget igaz-e
láttunk
mindent
de láttunk-e
kegyelmeztünk-e meg

nincs volt
és nincs lesz
csak a most született a mindig
jövőbe fáradó igaz hogy kutatni
keresni: miért hogyan mikortól
kezdve meddig
de valaki megfontoltan szól
LAISSEZ LES EXPLICATIONS
a kérdések fontosabbak

A LÉLEK JÓSHELYE

hajnal van csak a fák
hajlongása hallik
ágaikkal mosakodnak
tisztára
makulátlanra dörzsölik
vérmessé sajdítják szemük

így a fák hajnali
hangjai közepett
megfájdul a tisztaság

szerelem ez is
áhitott
örök
tisztá
sérthetetlen
akárcsak
a gondolat

otthon lenni csak egyetlen
a lélek legősibb örök
orákuluma

hajnal
szavai a csendnek
a belső kerítés

„ÍMÉ

az ember olyanná lett,
mint mi közülünk egy,
jót és gonoszt tudván.”
(Móz. 3, 22.)

az élet kezében van
szemed előtt
az utcán
ragyogóra takarított szobákban
végelethetetlen virágos réteken
sötét mélyein vad erdőknek
szemében amikor ölel
hangjában amikor elhagy

az élet kezében van
és te benne ténferegsz
mindig vissza-visszaesve

ki vagy
mi lehetsz
fáj a tudatlanság
a gyümölcs hamis volt

SZERELEM ÉS GNÓMA

I

– egyedül vagyok
ujjaim nem alhatnak el
nélküled
szemem téged keres
lenned itt kellene
– megyek
érkezem
 és te hogy:
– ne
ne most

szó és tett között
az igazi végtelen

II

a pók kirohanása
amikor megrezzen a háló
a háló rezzenése
amikor beleragad az áldozat

érkezésed
amikor megcsillan a lélek
indulásod
esetlen mozdulata ágainknak

 érkezés
 és
 indulás között
 a glóriás megdicsőülés

III

végül legjobb lehet a rossz
ha elfáradsz amíg jóvá teszed

SZÜLETÉSNAPO

ahogy írod a verset
semmivé válva
mindentől távol
hiányozva magadból is

ahogy a vers körötted kering
mégis belép az élet
benned a világ
létezel

ahogy teste lesz a versnek
a Semmi és Vagy között
nem te gyúrod egészé
csak ajándékként elfogadod*

végül: íme megíratott
magaddá válsz újra
kívül-belül

feltérképezhetővé
arcod kisimul s hogy írhatasz
örökké tartó születésnapod

* – Pilinszky János

...AD UNICUM

kísértett az örök
kérted a lényeket

megláttad magad végre
aprón összetörhetőn

háborgásod haragod elmúlt
egyszerű lettél –
(önmagadnak is megismerhetetlen) –
hát az egyszerit akarod
a megváltoztathatatlant

TARTALOM

Hivatkozások	5
Történelmi séta	6
A csók	7
Kereső .	8
Lépések	9
Nyitány	9
Az első lépés	9
A második lépés	10
A harmadik lépés	11
A postás	13
„...mint tenmagadat!”	13
Haiku-sor	14
Négy haiku	14
A titok	15
Quijote biztatása	16
Bohócok kórusdala	17
Az első hang mint fúria	18
Képek papírkeretben	18
1. Prológus	18
2. Deus ex machina	19
3. A kedves szeme	19
4. Az ünnep	20
5. Félelem	20
Az írógép átváltozása	21
A vers	21
Az utolsó bárány	22
Meditációk	23
1. Az izmosak	23
2. céhtábla	23
3. ajtóra örök cédulának	23
4. akvarell	24
5. szonáta	24
Ablak a végtelenbe	25
Álarc	25
Megéred még	26
Ami megmaradt	26
Ballada	27
Néma madarak szerelme	29

(...)	29
A hasadás rondói	31
(...)	33
A gyöngyhalász éneke	34
Epilógusok	34
És még egy razglednica	35
Induló	37
A csend székében	38
Ami lehetnél	44
Ars vitae	45
A kör	46
...fogyatkozás	46
Az élet emlékére	47
Triptichon igazságra és szerelemre	48
Benned magamra találok	51
Kérdések	52
Vers hava	53
A következő mondat	57
Eternal	60
sic itur...	60
a lélek jóshelye	61
„Imé”	62
Szerelem és gnóma	63
születésnap	64
...ad unicum	65